

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 29/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Ing. Martin Chlapík s.r.o., Sládkovičova 13, Žilina, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 1To/28/2023-570 z 5. decembra 2023 a postupu a odloženiu podnetu Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky č. S-MSSR-008760/2024/142/889 z 21. októbra 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práv na spravodlivé súdne konanie a prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom, ktorým bol spod obžaloby oslobodený obžalovaný z trestného činu, pri ktorom mala byť poškodenou, a postupom a odložením jej podnetu na podanie dovolania ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky.

2. Rozsudkom okresného súdu z januára 2023 bol obžalovaný uznaný vinným za to, že 10. júla 2019 od sťažovateľky, vtedy jeho priateľky, v ich domácnosti požadoval pohlavný styk, čo ona odmietala, no on k nej prišiel, pritiahol ju k sebe, potom ju násilím vyzliekol donaha, pričom ho odstrkovala a slovne odmietala, na čo je povedal, že sa buď s ním vyspí, alebo ju vyhodí pred vchod a tam ju nakope. Preto od odporu upustila a proti jej vôli došlo k pohlavnému styku. Obžalovanému bol za zločin znásilnenia uložený trest odňatia slobody na sedem rokov.

Na odvolanie sťažovateľa bol tento rozsudok okresného súdu ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom krajského súdu zrušený a obžalovaný spod obžaloby oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola v novembri 2020 podaná obžaloba. Rozsudok krajského súdu bol obžalovanému, jeho obhajcovi a sťažovateľke doručený 30. januára 2024. Sťažovateľka 9. júla 2024 podala ministrovi spravodlivosti podnet na podanie dovolania proti rozsudku krajského súdu z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Ministerstvo ju 21. októbra 2024 upovedomilo, že jej podnet odkladá, keďže šesťmesačná lehota na podanie dovolania ministrovi uplynula 30. júla 2024.

3. Podľa sťažovateľky je rozsudok krajského súdu arbitrárny, keďže dospel k opačným záverom ako okresný súd, a prekvapivý, keďže krajský súd nevykonal žiadne dokazovanie. Namietané porušenie práv na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov a prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote identifikuje v tom, že ministerstvo spravodlivosti sa podnetom vôbec nezaoberalo, hoci bol podaný tri týždne pred uplynutím šiestich mesiacov na podanie dovolania. Jej podnetom sa zaoberalo až tri mesiace po jeho podaní, čo viedlo k uplynutiu lehoty na podanie dovolania.

II.

4. Ústavnou sťažnosťou namietaný rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 30. januára 2024. V ten deň na základe § 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) použiteľného § 121 ods. 3 Civilného sporového poriadku začala plynúť dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 prvej vety zákona o ústavnom súde, ktorá uplynula v utorok 2. apríla 2024. Ústavná sťažnosť bola podaná oneskorene 13. decembra 2024, a preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Na tomto závere nemení nič ani § 124 posledná veta zákona o ústavnom súde, podľa ktorej ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku. Vo veci sťažovateľky mimoriadny opravný prostriedok podaný nebol a podnet na podanie dovolania ministrom spravodlivosti takýmto mimoriadnym opravným prostriedkom nie je (obdobne pri podnete na podanie dovolania generálnym prokurátorom v civilnom spore III. ÚS 175/2024, bod 8 a IV. ÚS 537/2022, bod 26).

5. Na postup ministra spravodlivosti pri vybavovaní podnetu na podanie dovolania nemožno použiť právo na prejednanie záležitosti sťažovateľky v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rozhodovanie ministra o podaní dovolania nie je rozhodovaním nezávislého a nestranného súdu, či už o občianskych právach, alebo záväzkoch sťažovateľky, alebo o oprávnenosti voči nej vzneseného obvinenia. Čo sa týka namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, treba uviesť, že ústavná sťažnosť musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv. Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu práva, ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená, pretože konanie o ústavnej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov (I. ÚS 6/03). V čase podania ústavnej sťažnosti k namietanému porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov nemohlo dochádzať. Ústavná sťažnosť proti postupu a odloženiu podnetu je preto zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2025

Robert Šorl
predseda senátu